

Smuteční řeč

Ing. Alena KOPŘIVOVÁ

Vážená zarmoucená rodino, přátelé a kamarádi, kolegové, smuteční hosté.

Životem nás provázejí okamžiky příjemné a veselé, vyvolávající úsměvy na tvářích, leč bohužel, také situace a chvíle, které nám naopak úsměvy kradou a činí nás nešťastnými a smutnými. Dnes se bolestí v srdcích scházíme, abychom se rozloučili s Alenkou, Alčou, Ališou nebo také Ájou. Loučíme se s Ing. Alenou Kopřivovou.

Alenka se narodila střelmistrovi Františkovi a kuchařce Marii k sourozencům Beatě a Robertovi dne 5.10.1977 v Čeladné.

Své dětství strávila v jejich rodinném domě v Pržně, kde vyrůstala a kde také navštěvovala 1. tupeň základní školy. Druhý stupeň ZŠ a Gymnázium absolvovala ve Frýdlantě nad Ostravicí. Po maturitě odjela na studijní pobyt do rodiny v Anglii. Ten ale ukončila předčasně, neboť se vrátila zpět a nastoupila na pomaturitní studium angličtiny. Poté absolvovala vysokou školu, obor Strojírenská technologie a průmyslový management s titulem Inženýr. Následně Ještě pokračovala v postgraduálním studiu, kde mimo jiné učila studenty VŠ.

Alča měla spousty zájmů a byla vždy velmi činorodá.

Mezi její zájmy patřilo zejména studium cizích jazyků, mezi něž patřila angličtina, polština a němčina, ale co jí nejvíce charakterizovalo, byl rodný jazyk ČEŠTINA ve spisovné a po mamince i v nespisovné podobě.

Kromě jazyků měla ráda také sport a pohyb, a to všech možných podobách. V mládí působila jako instruktorka na dětských táborech, měla ráda běh, účastnila se i štafetových maratonů. Zbožňovala lyžování, při kterém jsem ji měl také možnost blíže poznat. S oblibou tančila nebo se věnovala józe.

Milovala četbu v jakékoliv podobě, s nadšením cestovala. S nadsázkou lze říci, že snad nebyla jen v Austrálii či Antarktidě.

V oblibě měla rovněž vztah k půdě a k zahradničení, ráda pečovala o hospodářská zvířata. Tento zájem zdědila po své mamince Marii

V roce 2004 odcestovala na studijní pobyt do USA, a nebyla by to naše Alča. Vrátil se měla za 3 měsíce, ale nakonec tam poznala tolik kamarádů a známých, že s nimi zůstala na přání její hostitelky, až do doby jejich svatby. V době pobytu stihla spolu s její kamarádkou procestovat velkou část Ameriky.

Před cestou do USA začala vztah Jirkou, se kterým v roce 2005 vstoupila do manželství a přijala příjmení Kopřivová.

Společně svépomocí vybudovali rodinný dům v Palkovicích. V té době do jejího života vstoupila první smutná událost, a to úmrtí maminky. V té době učinila Alča slib, že pokud se jí narodí dcera ponese jméno Marie.

Přestože jí v těhotenství všichni lékaři ujišťovali, že dvojčata budou stoprocentně kluci, tak jako obvykle, Alča si to udělala po svém a přivedla na svět dvě krásné, milované děti, a to Marušku a Honzíka.

Profesní kariéra

Do prvního zaměstnání nastoupila ve společnosti Vítkovice Power Engineering na pozici obchodní manažerka, dále pak na seniorských manažerských pozicích pracovala v nadnárodních korporacích Hyundai a ABB.

Na čas následovala manžela s dětmi do Prahy. Po dvou letech se však na její přání vrátila s dětmi do rodného kraje.

Po rozvodu z důvodu zajištění péče o děti nastoupila na Městský úřad v Ostravě. V této pozici i za přispění zaměstnavatele našla zázemí, které v tomto životním období nutně potřebovala.

Na přelomu 2018/2019 ji zasáhla druhá smutná událost, a to rozpad manželství, které se významně zapsalo do knihy jejího životního osudu.

V této smutné době ji byly oporou zejména děti, rodina a nejbližší.

Vzpomínka řečníka Petra Blokše – starosty obce Pržno

Ali měla řady kamarádů a přátel. Jsem rád, že i já jsem měl tu příležitost a mohl ji poznat trochu blíže. Bylo to na lyžích ve francouzských a italských Alpách, kde jsme společně s dalšími kamarády strávili hezké týdny na zimních dovolených. Alča pro mě byla a bude fajn holkou, veselou a společenskou kamarádkou. Nezkazila žádnou zábavu, vždy pomohla a co mi zůstane v paměti? Její úsměv a neskutečná energie, která z ní doslova sálala.

Vzpomínat na ni budou mnozí, nyní alespoň malé poohlédnutí některých kamarádů a blízkých.

Na Alenku vzpomínají kamarádky Lucie Lopatková a Jana Holubcová

Lucka říká,

Alča, hvězda, tak jsme říkali...

Hvězda, která nikdy nepřestane svítit a bude v našich srdcích...

Svou povahou, lidský přístupem, vstřícností, a energii si získala mnoho přátel a kamarádů. Občas jsme říkali, je jí všude plno, taková ona byla. Svou komunikativností ji to šlo poměrně snadno. Mezi přáteli se cítila jako ryba ve vodě.

Rozhodně ji nelze upřít smysl pro humor, kterým dokázala zlehčit i nepříjemnou situaci a všechny kolem sebe rozesmát. Měla úsměv od ucha k uchu. Obdivovali jsme ji za to, s jakou lehkostí dokázala ovlivnit všechny kolem sebe.

Svým optimismem dokázala strhnout dav a dělat věci a lidi lepšími. Její cílevědomost a bojovnost ji řadila mezi úspěšné ženy a pro mnohé byla velkým vzorem. To, co si naplánovala toho dřív nebo později dosáhla.

Byla opravdovou kamarádkou v dobrém i ve zlém. Snažila se vždy druhé podpořit ze všech svých sil. Měla upřímný zájem o štěstí svých blízkých. Ctila názor, že lidé by si měli pomáhat a naslouchat.

Alča zanechala stopu, nebude den a hodiny, kdy bychom si na ni v tichosti nevzpomněli.

Možná to bude znít jako klišé, ale srdce nehasnou.....

Jana Holubcová si zachová tyto vzpomínky

Alča, Alčajda, Alena, Ališa, Alik, Alina a hlavně můj Cicek, jak jsme si navzájem říkaly a taky Nataša, jak jí přezdívali hlavně kluci ve škole.

Pamatuju si, jak jsem ji zaregistrovala poprvé, bylo to na nějaké přednášce v prváku na výšce. V té největší aule, na C-éčku, přišla pozdě, ještě s nějakou kamarádkou, nebylo možné ji přehlédnout, ty její nádherné černé vlasy až po pás... byla prostě takový výrazný typ, myslím, že aniž si to uvědomovala...

Alču znali snad všichni z ročníku, minimálně od vidění, protože kohokoliv se zeptám, tak řekne jojo tu znám, tu si pamatuju....

I když studovala strojařinu, tak myslím, že nebyla úplně technický typ, ale všechno ji tak zajímalo a dokázala se do všeho ponořit s takovou energií, že prostě zvládla všechno, možné i nemožné.

Já jsem se s ní poprvé seznámila na začátku druhého ročníku na přednášce ze Statiky, zase přišla pozdě a vedle mě bylo ještě místo, tak jsem na ni kývla a ona si přisedla, prokecaly jsme celou hodinu a půl a staly se z nás nejlepší kámošky. I když ona to spojení nejlepší kamarádka neměla ráda, protože vždycky říkala, že má ráda všechny kamarády, a tak to taky bylo. Měla dar se s každým hned spřátelit a všichni ji měli rádi. Byla strašně ukecaná, což mi vyhovovalo, aspoň jsem nemusela mluvit já. Cokoliv ji napadlo hned vypustila z pusy... Nikdy jsem ji neslyšela říct o nikom nic špatného, ani o lidech co jí ublížili...

Nikdy nezkazila žádnou srandu a byla takový tahoun zábavy. Občas po škole se nás scházelo pár spolužáků, na Panorance v Porubě, na kafe za 12,-kč, Alča společně ještě se dvěma, nás tak bavili, že my ostatní jsme byli jak na divadle, nedostali se ani ke slovu a odcházeli se slzami v očích a bolavým břichem od smíchu.

Scházet jsme se nepřestali ani po skončení školy, nejdřív každý měsíc, pak po půl roce a teď už jen jednou za rok o Vánocích. Letos poprvé bez ní .....

Byla mou důvěrníci a já zase její, uměla nádherně vyprávět, a díky tomu mám pocit, že znám všechny její přátele Martu, Terku, Valerku, Evku, Petra, Lucku, Peťku, Šárku a spoustu dalších, i když jsem některé z nich nikdy neviděla. Vždycky krásně mluvila o svojí rodině. Pamatuju si třeba jak mi nadšeně oznamovala jak se Bebi dostala na práva, jak And'a peče úžasné koláče, jak se ségře a bráchovi daří v práci i v životě, že Kryštof má jméno podle Kryšťůfka Robina z Medvídka Púa, protože ho Sarita jako malá měla moc ráda, jak Barča musela začít nosit brýlečky, když byla malá a pak jak šla na zdravotku, až byla velká, jakou měla Bebi úžasnou svatbu a jak se jim narodila Eliška, jak se daří tatínkovi, i o rodině v Polsku, o svých dětech a o Marečkovi a spoustu dalšího... všichni pro ni byli strašně důležití. Ale když bylo potřeba uměla i naslouchat. Nikdy se nesnažila dávat rady, někoho odsuzovat, vždycky tak po svém zhodnotila situaci a tím nám dokázala pomoci. Navždycky si ji budu pamatovat, jako krásnou holku s modrýma očima, optimistickou, usměvavou a plnou energie, pozitivní a vždy s dobrou náladou...

Samostatnou kapitolou vzpomínek, jsou ty rodinné, kdy vzpomínají neteře Sárinka a Bebi

Troufám si říct, nechala se slyšet Sárinka, že to byla ta nejbláznivější osoba, kterou jsem měla možnost poznat. Vždycky jsem na ní obdivovala to, že nikdy neměla problém si udělat srandu sama ze sebe, i z jiných. Když byla v místnosti, tak nikdy nebylo ticho. Byla pro všechnu srandu a člověk se s ní nikdy nenudil. Věčně měla na obličejí úsměv od ucha až uchu. Takovou ji znám já a potvrzuje to i to že v každé vzpomínce kterou na ni mám, nechybí radost ani smích. Byla to věčně usmívající se osoba, která tu radost dokázala přenést i na ostatní. Z povídání mých blízkých vím, že byla taky trošku trdlo. Já si to teda nepamatuji, byla jsem ještě malé dvouleté dítě, ale vím, že mě měla teta za úkol pohlídat, když přišli rodiče domu našli mě si hrát se spící hlídající tetou pod stolem. Dokonce se jí taky podařilo mě ztratit v rakouských Alpách, kde jsme byli lyžovat. Ale taková ona prostě byla. Byla člověk, který se nebál jen tak skočit v plavkách do ledového sněhu. Nebála se jít ve sněhu na Lysou horu cestou, kterou nikdy nikdo nešel a neodradilo ji ani to, že se každým krokem propadala víc a víc do sněhu. Nebála se sjet i ten nejprudší tobogán, který v akvaparku našla. A za to ji obdivuji, za to, jak byla nebojácná a do všeho šla po hlavě. Byla svá a jedinečná. A taková taky navždy zůstane.

Stejně jako kamarádka Jana, i neteř Bebi měla pro tetu Alenu spoustu krásných jmen

Ája, Alík, Alča, Alenka, Ali.....Alčo? Alí?

Naposledy jsem na ni takto zavolala dne 8.12.2020. V ten den ráno jsem v rádiu slyšela zprávu o výročí úmrtí Johna Lennona, přesně 40 let..ten den už nebude výročí jen tohoto umělce, ale i naší milované a milující Alči.

Byla pro mne starší sestrou, zdrojem životní energie, člověkem žijící život naplno, když si ji představím, tak vidím úsměv, sluníčko, životní náboj a jiskru s heslem život je sranda, je nádherný a já ho nejen žiji, ale užívám...byla pro mne inspirací..

Krásná, inteligentní, energická, usměvavá žena. Žena, jenž žila, aby milovala a byla milována. Nikoho nesoudila, nekritizovala, nehaněla. Na všech hledala to dobré, lepší vždyť přece život je růžový tak proč ho tak nevidíte všichni? A pokud není, já ho tak vidím a ty brýle nesundám. Přišla však chvíle, kdy je naše Alenka musela sundat, možná byly shozeny, ale už se nepodařilo je nikým a ničím nasadit, úplně správně, tak aby to naše Ajá zase viděla růžově...možná už to stačí, vidět to takto přes 40 let a je čas zvolit jinou barvu života...nebyl..možná, že když tak dlouho takto vidíte, už nechcete či nemůžete jinak...někdo prostě má na tomto světě kratší, ale o to intenzivnější úkol...předat a jít a dohlížet odjinud. Zemřela, ale neodešla..je tady s námi v jiné formě..Pokud se ptáte stejně jako já proč? "odpověď je láska." .řekl John Lennon. Alenka byla, je a bude láskou v našich srdcích navždy...

Vzpomínky sourozenců vyjadřuje za oba, sestra Beata

Na den narození mé sestřičky nezapomenu nikdy, seděla jsem ve škole a rozrazily se dveře a taťka zavolal „Beatko máš sestřičku Alenku“ a tak už to pak bylo stále, veselé usmívající se dítě milované celou rodinou pro její neskutečnou radost a plamínky v očích, nikdy jsem o ni neměla strach vždy jsem věděla, že překoná úplně vše co jí napadne klidně by zvládla přeplavat oceán zdolat všechny hory světa, uměla žít naplno, nepřipouštěla si problémy a nikdy ji nepřestanu

obdivovat za její roli matky, vždy jsem jí říkala že před ní smekám, zvládala tolik věcí najednou. Žila tak rychle a naplno, jakoby stále někam spěchala a chtěla být lepší a lepší, tohle jsem na ni milovala, ten životní náboj tu energii, měla dar, který jí byl dán. Neuměla však prohrávat .....Buď vše, anebo nic.....

Je zřejmé, že děti, rodina, kamarádi a přátelé, Alenku, Ališu milovali. Ti všichni ji měli a mají hrozně rádi. Ale nejen oni, neboť v jejím životě byl a je i snoubenec Marek, který vzpomíná...

Alenku mi osud poslal do cesty 17 září 2019 při pracovní cestě do ABB, kde v té době pracovala. Místo práce jsem se soustředil na zlatovlásku s modrýma očima se jménem Alenka.

Od listopadu jsme podle možností začali trávit čas spolu. Alenka měla ráda hory a měla vztah ke svému rodnému kraji kterým mě ráda provázela. Alenka se uměla krásně smát a bláznivě křičet, když skočila do ledové vody – měla plno energie

Život s Alenkou byl krásný a živelný. Uměla překvapit nečekaným nápadem, třeba počkám na Tebe po práci a ukážu Ti pohled z Ostravské radnice, a už jsem se oba těšili až nám práce uteče a budeme chvíli spolu. Tak stejně jsem ji překvapoval já, ať už obědem přes práci, květinou, dárkem – Alenka byla dar, byla úžasná a měla ráda růže, nejen rudé.

Báli jsme se už pouze jediného, zda mě děti přijmou do svého srdce a budou mě mít rády Alenčiny úžasné děti, Honzík a Maruška, dvojčátka, kterým přezdívala piškoti a často mi o nich vyprávěla. Srdce Alenky a mé byly spolu, ale oba jsme byli nervózní ze zkoušky, co děti řeknou na náš vztah, zda se budou chtít o maminku dělit, zda se mi otevřou a neuzavrou se před jejich maminkou. Děti byli velmi společenské, měli rády vtipy a moje historky, Alenka jim často musela udělovat slovo, takže to bylo jako v úlu. Všichni jsme si měli co říct.

Od ledna jsme většinu víkendů začali trávit spolu na Hradci společně s dětmi a mým synem Markem. Naše děti si rozuměly.

Plánovali jsme si taky cestu na Bali, zbyl z ní bohužel jen sen, moc jsme se tam těšili s přáteli si odpočinout po náročném životním období plném změn (rozvod, změna práce, plánované stěhování) Bohužel koronavirus nám všechny plány zhatil. Na konci června jsme se přestěhovali na Hradec a Alenka tu sobě i dětem zřídila trvalé bydliště a přihlásila děti do zdejší základní školy. Začali jsme plánovat a vybavovat pokojíky, zkoušeli si s dětmi cestu do školy a užívali léta a prázdnin, jeli jsme s dětmi na dovolenou do Vysokých Tater, kde jsme si to všichni moc užili. Alenka nádherně mluvila slovensky, byla to moja mačka, moja čučoriedka, moje všetko. Doposud až do konce července bylo vše zalité sluncem, jako naše zahrada, kde tak ráda trávila čas se mnou, dětmi a našimi zvířátky, která každé ráno krmila.

Alenka byla pro mě Andělem na zemi, darem pro každého, kdo ji znal tomu ukázala svou laskavou a bezelstnou povahu a lásku. Andělé jsou čistí, neznají podlost a mají křehkou duši. Necítila se dobře ve stresu, neuměla s ním, pokud se týkal jí nebo jejich nejbližších pracovat. Chtěla pro všechny jen to nejlepší a neznala život bez růžových brýlí, od rozvodu v jejím životě začali změny práce, stěhování. Nečetla si ani smlouvy, byla prostě laskavá a důvěřivá, a proto snadno zranitelná. Moc jsem jí chtěl ty růžové brýle zpět nasadit na její úžasný nosík, aby

věděla, že život, který tak milovala je pořád růžový a veselý jako byla ona, a že spolu a s rodinou to vše zvládneme a překonáme. Měla i spoustu dobrých přátel a kamarádů, ale nechtěla nikoho zatěžovat svým trápením. Vše nosila v sobě v její křehké duši a jen těm nejbližším dovolila sem tam nahlédnout do svého trápení. Jen my nejbližší víme, co se stalo

Bohužel bůh mi Alenku jen půjčil abych věděl, že takové ženy jako byla ona existují, že nejsou jen v románech, aby mi tak jako vám ukázala cestu a zůstala navždy v nás. Miloval jsem tě nade vše má Alenko, žili jsme pro sebe a děkuju Ti za to. Naštěstí týden před odchodem řekl mojí Alence, že musíme uvažovat o tom termínu svatby i když tu děti nejsou s námi a poslední náš telefon končil slovy Miluju Tě lásko. Tvé světlo a láska zůstane navždy uchována v mém srdci a v srdci tvých dětí a všech co tě milovali

Nikdy nám tvá hvězda nepřestane svítit

S úctou a nejhlubší láskou milující partner a snoubenec Marek

Drahá rodino, vážení pozůstalí, smuteční hosté,

Právě dnes, 16. prosince 2020 se scházíme kvůli tobě naše milovaná, abychom dočetli příběh tvého života. Začátek konce životního příběhu Alenky začíná prvním magickým datem 6.8.2020, kdy nad naší usměvavou, zářící bytostí rozdávající radost, naplňující vše kolem láskou, laskavostí, smíchem a radostí, začala převažovat těžká a temná mračna smutku. Mračna nedůvěry v sebe sama, deprese a uzavírání se před vnějším světem, kde i přes neustálou pomoc lékařů, Marka i celé rodiny, **bohužel i přes neustálý a naprosto zbytečný tlak zvenčí na její nejcitlivější místo, kterým byly děti, se stále více a více uzavírala do sebe.** A aby tím neobtěžovala své nejbližší, tak se navenek snažila působit vyrovnaně, ale uvnitř sebe sama a před Bohem, hledala pro sebe cestu ven z tohoto tlaku. Pro nás nepochopitelnou, avšak pro ni, ale i pro nás všechny, takovou cestu bohužel nakonec našla. Čekala až do druhého magického data 2.12.2020, kdy vnitřně pro sebe vypořádala ve svém životě tu nejdůležitější věc, která ji na tomto světě tížila nadevše – péči o děti. Navždy dala poslední sbohem 8. prosince 2020 svým nejmilovanějším, Marušce, Honzíkovi, Markovi a celé rodině.

Vážení, Na závěr této smuteční řeči mi dovolu citovat Alenkou nahlas nevyřčená poslední slova na tomto světě z úterý 8.12.2020:

„Ta, jenž napsala tento smutný dopis už se přestala smát, rozdávat radost, běhat, učit se novým věcem, předávat zkušenosti a trávit čas s dětmi – vy jste byly můj smysl života

Omlouvám se, že nebudu moci být s Vámi, až budete dospělí. Nemohu být s Vámi teď!“

„Alenka“

Nejbližší rodina a všichni co tě milovali ti vzkazují do nebe:

**Ty, jenž jsi měla široké srdce,
odpočívej v pokoji a necht'
dojde klidu tvá duše!**